

Бахъ и съвременитѣ компонисти. 1920 напуца Филхармоничния хоръ, и заема мѣсто като преподавателъ и, по-късно — като професоръ въ Висшата музикална школа, ржководейки хоровитѣ класове и ораториевитѣ изпълнения. Като компонистъ, О. се представлява отъ хорови пѣсни, дуети, квартети и една комическа опера — „Въ името на закона“. Хумористичното лежи въ природата на О., и то е отразено — както въ композициитѣ му, така и въ писанията му, пълни съ духовити хрумвания. Писалъ е, освенъ това: единъ обемистъ трудъ върху германскитѣ пѣвчески дружества въ 4 тома, малката книжка „Върху начина за слушане музика“ (1924), въ която въ една сбита, но крайно достъпна форма сж дадени сведения изъ областъта на теорията и музикалното построение, (фраза, мотивъ, тема и пр.), после — „Станало видено“ — единъ видъ автобиография. Освенъ това, много статии въ вестниците и списанията.

Оксъ, Трауготъ — Ochs, Traugott — компонистъ, род. 19 окт. 1854 въ Алтенфелдъ (Шварцбург-Зондехаузенъ), умр. 20 авг. 1919 въ Берлинъ, училъ при Ермансдорферъ въ Зондехаузенъ, въ Института за църковна музика и, частно — при Килъ въ Берлинъ, диригентъ на пѣвчески дружества въ Висмаръ и Губенъ, музикален директоръ въ Брюнъ Билефелдъ, 1907 — придворенъ капелмайсторъ и директоръ на консерваторията въ Зондехаузенъ, композиралъ органични соли, единъ Реквиемъ, хорови пѣсни, и издалъ една „Школа за хорова пѣние“ за мъжки гласове.

Октава, лат. octava, ит. ottava — осмата степенъ на диатоническия редъ, смѣтано отъ единъ основенъ тонъ, който сжщо се нарича О-ва. О-та е удвоение на унисона, построено въ проста пропорция, или сложено 1:2. Чистата О-ва (с—с') съдържа 5 цѣли тона и 2 диатонически полутона; умалената (с—ces') 4 тона и три диатонически полутона; увеличената О-ва (с—cis') 5 тона, 2 диатонически и единъ хроматически полутона; 2) при италианскитѣ музиканти-практици на XVII и XVIII ст. е тѣсното разбиране на учението

за à vista акомпанимента — състоящъ се отъ естественитѣ акорди на тоналността, върху единъ нецифрованъ генералбасъ. Така, генералбасъ отъ С. ще има: I степенъ тризвучие, II и III ст. сектакордъ, IV ст. тризвучие, или квинтсектакордъ, V ст. тризвучие или квартсектакордъ, VI и VII ст. сектакорди и VIII ст. тризвучие. Знакътъ 8-ва надъ нотитѣ съ синджирче показва, че групата ноти, до кждето трае синджирчето, ще се свирятъ една октава горе, а написано подъ нотитѣ означава, че ще се свирятъ О. низко. Когато трѣбва да се свири пакъ въ естественото положение (отбѣлзаната височина) поставя се думата Локо (гл. т.).

Октави паралелни — се наричатъ забраненатѣ ходове на два гласа въ октави при хармонията, — поради това, че звучатъ праздно и отслабватъ звучността. Тѣ трѣбва да се избѣгватъ чрезъ самостоятелно водене на гласоветѣ. Като срѣдство за усилване на мелодията при цѣли фрази — О. п. сж позволени.

Октавна флейта, ит. flauto piccolo — име на една малка напрѣчна флейта, звучаща една октава погоре отъ обикновената (гл. Флейзе).

Октавни видове, лат. species octavae — се наричатъ въ музиката на срѣдновѣковието тѣй нареченитѣ църковни гласове — лествици (скали) образувани на всѣка степенъ на диатоничната гама, безъ знакове за измѣнение. Понеже октавата има 7 тона, тя съдържа и 7 такива О. в. които се различаватъ по мѣстата на полутоноветѣ.

Октетъ — вокална или инструментална композиция за осемъ инструмента или гласа.

Окто-басъ, фр. octo basse — струненъ инструментъ, построенъ 1855 отъ Вюйомъ, по голѣмъ отъ контрабаса (височина 4 метра), звучащъ една октава по-ниско отъ него, но не използванъ за практически цели. Намира се въ музея на Парижката консерватория.

Октоихъ, гр. осмогласникъ — въ източно-православната църква — книга, съдържаща всички последвания съ измѣняемитѣ молитвослова за подвижнитѣ дни на седмичния богослужбенъ кръгъ. Всѣко последва-